

ESMENA DE MODIFICACIÓ AL PUNT 3 (Una nova etapa)**3. ON SOM?****3.1. De l'1 al 10 d'octubre**

El referèndum va ser possibles gràcies al compromís de més de dos milions de catalanes i catalans, que no només van dedicar molt més temps del que normalment cal per emetre un vot sinó que van arriscar la seva llibertat i la seva integritat física per defensar el dret a decidir lliure i pacíficament el nostre futur col·lectiu. Fent arribar el material necessari als col·legis electorals i defensant-los dels atacs de la Guardia Civil i la Policia Nacional, la societat catalana va demostrar al món la seva capacitat d'organització i seua el compromís amb els drets civils i humans.

L'aparell repressor de l'Estat espanyol, que és el seu únic instrument per mantenir la unitat d'Espanya, va ser derrotat l'1 d'octubre. Perquè els serveis d'intel·ligència espanyols, seguint el rastre de l'Orni, van ser incapaços de trobar ni una sola de les 10.000 urnes que es van repartir per tot Catalunya. Perquè amb les agressions de la Guardia Civil i la Policia Nacional, que van deixar més de mil ferits, no van doblegar la fermesa d'un poble decidit a defensar els seus drets. I perquè la comunitat internacional va reaccionar davant les imatges de la violència exercida per guàrdies civils i policies nacionals contra població civil que intentava votar, i van obligar l'Estat espanyol a aturar-la. Tot d'una les agressions es van aturar. L'1 d'octubre els catalans van derrotar l'Estat espanyol.

L'Estat estava lligat perquè no podia fer servir l'única resposta que coneix: la violència. El 3 d'octubre una vaga general va aturar Catalunya, i els nostres carrers es van omplir de manifestants que van marxar i es van expressar sense por, amb la seguretat que a l'Estat no li permetien repetir la violència que havia exercit durant el matí de l'1 d'octubre.

Amb tot, i malgrat el termini màxim que fixava la llei del referèndum, els dies van anar passant sense que es declarés la independència.

Amb l'Estat espanyol lligat de mans i una gran expectació internacional –n'hi ha prou amb recordar el tuit del president del Consell Europeu, Donald Tusk, adreçat directament al president Carles Puigdemont-, el 10 d'octubre el president de la Generalitat va declarar la independència per tot seguit declarar-la suspesa, amb l'objectiu de desescalar la tensió.

3.2. Del 10 al 27 d'octubre

Amb aquesta suspensió, Catalunya va deixar de ser el focus de la política internacional que havia estat durant uns dies. Fora dels focus internacionals, l'Estat no va optar per desescalar la tensió sinó que es va sentir lliure per reprendre la seva ira contra Catalunya.

Sis dies després, l'Audiencia Nacional –hereva del Tribunal de Orden Público del franquisme- enviava els presidents de l'Assemblea Nacional Catalana i d'Òmnium Cultural a la presó. Després n'han vingut més. I l'exili. En el moment de redactar aquest text hi ha nou persones a la presó i set a l'exili, qui sap quantes n'hi haurà quan la Conferència Nacional el debati. Per agrair el seu compromís, i reconèixer el preu que en paguen, llegim-

ne els seus noms. Dolors Bassa, Jordi Cuixart, Carme Forcadell, Joaquim Forn, Oriol Junqueras, Raül Romeva, Josep Rull, Jordi Sànchez, i Jordi Turull són a la presó. Antoni Comín, Anna Gabriel, Clara Ponsatí, Lluís Puig, Carles Puigdemont, Marta Rovira, i Meritxell Serret són a l'exili.

Cada cop que s'engega, la maquinària repressora de l'Estat és més agressiva. Centenars de catalanes i catalans han estat denunciats per haver deixat que al Parlament es parlés, per haver votat, haver-se manifestat, assistir a reunions d'un CDR, posar-se un nas de pallaso, o ser mestre.

3.3 Debilitats

Una part important dels nostres conciutadans estan satisfets amb la repressió de l'Estat, que va de la retallada de drets a les agressions físiques.

Una part considerable dels nostres conciutadans encara no han entès que el que està en joc no és què hi posa al nostre carnet d'identitat sinó drets civils i humans.

La suspensió de l'autonomia, via article 155, i la intervenció de les finances de la Generalitat han afeblit les institucions catalanes.

Els partits polítics sobiranistes estan desorientats i tenen dificultats per trobar una nova estratègia per aplicar en les noves condicions. Cal ser valents i reconèixer que, presentant-nos a les eleccions del 21 de desembre del 2017 i acudint a l'Audiència Nacional, totes les forces independentistes hem acatat l'aplicació del 155.

Els processos judicials condicionen l'actuació dels partits polítics independentistes.

Els més de dos milions de catalanes i catalans que amb el seu compromís van fer possible el referèndum de l'1 d'octubre desconexen què va passar entre l'1 i el 10 d'octubre, i perquè no es va obeir la llei del referèndum que havia aprovat el Parlament de Catalunya i es va optar per suspendre la independència.

3.4 Amenaces

Una de les herències de l'1 d'octubre és que l'independentisme n'han sortit més fort al carrer i més dèbil a les institucions. Els partits que havien de gestionar els resultats del referèndum hem perdut credibilitat que només podrem recuperar si som capaços d'explicar no només què ha passat. Com més triguem a donar les explicacions pertinents menys creïbles serem i tindrem menys capacitat per gestionar el conflicte des de les institucions.

El projecte, la voluntat, de que Catalunya sigui un sol poble, està actualment en risc. Ho hem vist en els resultats de les eleccions del proppassat 21 de desembre, i ho veiem al carrer on cada cop són més freqüents els insults i les amenaces que als que s'exposa qui dugui un llaç groc.

Les imatges de la violència de l'1 d'octubre van aturar la repressió de l'Estat durant uns dies, però després del 10 d'octubre la maquinària s'ha tornat a posar en marxa, i amb pas més ferm que abans. Des d'aleshores patim un embat permanent que va en ascens i ja amenaça els mestres de les nostres escoles.

3.5 Fortaleses

El referèndum ja s'ha fet, i la independència va obtenir el 90,18% dels vots vàlids emesos.

El referèndum es va poder fer perquè una part molt important de la societat catalana s'ha compromès, fins al punt d'assumir riscos, en la defensa dels drets civils i humans.

Catalunya té més recursos i més estructures d'estat que la majoria dels països que han accedit a la independència.

El prestigi de l'Estat espanyol està caient en picat. Les càrregues de l'1 d'octubre, l'empresonament de dirigents polítics i socials, la manipulació dels mitjans de comunicació, i les delirants peticions d'extradició cursades per la justícia espanyola han obert els ulls a bona part de la comunitat internacional.

Amb cada denegació d'extradició internacional, el sistema legal i judicial queda més arraconat i es fa més palesa la seva incompatibilitat amb l'estat de dret d'una democràcia.

3.6 Oportunitats

Que una part considerable dels nostres conciutadans encara no hagin entès que el que està en joc no és què hi posa al nostre carnet d'identitat sinó drets civils i humans és alhora una debilitat i una oportunitat, perquè ens assenyala quin és l'espai natural per a créixer.

Que el deute de l'Estat espanyol superi el 100% del PIB i que Catalunya sigui indispensable per fer-hi front és una oportunitat, que els creditors necessitin de Catalunya és una carta que s'ha de saber jugar.

Que Catalunya formi part de la zona euro és una gran oportunitat, perquè una crisi a Catalunya és una amenaça per a 19 estats i més de 340 milions d'habitants de la Unió Europea.